

Magyarszedahely, Újnéppusztá, 1884. január 20. – Budapest, 1953. január 21.

Kishivatalnok családban született. Tizenhárom éves korától már gyenge tanulók instruktora, majd gimnazistaként első írásival is pénzt keresett. Egy reál és egy hiúmán gimnáziumi érettségít tett, majd a budapesti Királyi magyar Tudományegyetemen tanult; filológusnak készült. Az egyetem elvégzése után újságíró, költő és műfordító lett. Az 1910-es években már a főváros legnépszerűbb kabarészerzője volt. Az első világháborúban részt vett a háborúellenes mozgalmakban. 1919-ban támogatta a Nemzeti Tanácsot, a Tanácsköztársaság alatt a művelődési népbiztosságon a sajtó-és a színházügyek referense volt. 1919 augusztusában letartóztatták hat hétig vizsgálati fogságban volt, majd kiszabadulása után 1920 januárjában Bécsbe emigrált. A polgári radikális Bécsi Magyar Újság munkatársa lett, cikkei miatt 1925-ben kiutasították Ausztriából. Berlinben telepedett le, az Ogonyok és a Pravda szovjet lapok berlini tudósítója lett és belépett a Németországi Kommunista Pártba. Szépírói, irodalomkritikusi munkát végzett, 1933 januárja után néhány hétig a német értelmiség Hitler-ellenes frontját szervezte, majd a Szovjetunióba távozott. Moszkvában a német és a magyar emigráció irodalmi életében szerepelt, orosz klasszikusokat és szovjet drámákat fordított. 1938-tól szerkesztette az Új Hangot, a világháború alatt az Igaz Szó és a moszkvai Kossuth Rádió munkatársa volt. 1945. márciusban tért haza Budapestre, az április 2-i választási gyűlésen a Magyar Kommunista Párt jelöltjeként delegálták az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. Újságíróként a Szabad Nép, a Népszava, az Új Szó, a Szabadság és a Világosság hasábjain jelentek meg írásai. Az 1945-ben indult Ludas Matyi című satirikus hetilap alapító-főszerkesztője volt haláláig.